

ffjellige Faktorer kunne blive enige, eller hvori Uenigheden da stikker. Seg er bestyrket dæri efter hele Sagens Natur, og ikke blot ved de af den ærede Taler nævnte Adresser, thi denne Bevægelse er jo ikke egentlig stor, man kunde maasse snarere sige: Ikke endda mere. Det skulde dog ikke udelukke Betydningen af en saadan Bevægelse, thi de, der ikke tiltraadte, kunde mulig være af den Mening, at de havde Tillid til Rigsdagen uden en saadan Opfordring. Min Interesse for Bevægelsen er isvrigt noget forøget, siden jeg ved en tidligere Leilighed omtalte den, idet det er mig forebragt, at Mænd, som i det sidste halve Mars Tid have taget stærkt irriterende Del i Bevægelsen mod den lille Bevillingsspost issor paa Finantsloven, nu i Mar ere med blandt Adresseskriverne, og dette er ganske vist for Adressens Venner en saa glædelig Forandring med Hensyn til Folkstemningen, at det er værd at paaagte. Seg er altsaa enig i, at vi bør forhandle om Sagen, men jeg kan ikke negte, at mine Forventninger ellers om Udbytten af saadanne Forhandlinger ved at høre de sidste Dages Debat just ikke ere blevne videre bestyrkede. Den ærede Regerings egne Venner her i Salen have taget gennemgaaende Høiligt paa Regeringsforslaget. Det begyndte med Lempe og med den Forsigtighed, som man kunde vente af en saa øvet Taler som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Overmoes). Seg fik det Indtryk af ham, at han sluttede sig til Forslaget „af Hjerte med Smerte“. Saa vi dernæst over til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), saa lod han Regeringen høre, at det havde været bedre, om den var kommen med et Forslag som det, Landsdistingets Høire og Folkethingets Høire i Forening med den daværende Krigsminister vare blevne enige om. Det var det Gamle uden nogenformelt Bevægelse. Seg tænkte, hvad skulde det nytte, det have vi jo kjendt før; hvormeget end de Herrer have kunnet magte, have de dog ikke kunnet magte et Skridt videre paa denne Vej, og paa den anden Side have vi som en naturlig Repræsentant det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen). Han staar i Juni 1876 med sine 74 Mand. Han gjorde en lille Bevægelse over den 12te April 1877, men havde personlig Takt nok til ikke at opholde sig videre derved, idet det jo er en Trægebid, som har flere Afkeer. Seg skal indrømme, at vi have Grindringen tilbage fra dette tilbagelagte Tidsrum, men jeg tror ikke, vi med Digteren vilde sige: „Sid vi aldrig tabe den“. Disse Forslag viste sig ogsaa at være dødsbødte Forslag. Vi stode 74, men vi kom ikke et Haarsbred videre, saa jeg veed ikke, om det havde været lykkeligst for en Behandling af den Sag, om de ærede Medlemmer for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) og Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) havde faaet deres gamle Stand-

punkter op uden nogenformelt Forandring mod hinanden som en dobbelt Forhandlingsbasis, thi det vilde snarere med alle Grindringer have været et Vidnesbyrd om, at der staa vi endnu, vi komme ikke af Stedet. Man siger: So, vi kunde komme affted, naar vi havde det bevægende Element, det medierende Ministerium o: dette Noget, der mislykkedes i Foraaret 1878. Seg vil da sige, for at udtrykke mig saa tydelig, som jeg tror, at Omstændighederne gjøre det fornødent, at jeg ikke veed ret, om ikke et saadant Ministerium med Hensyn til denne Sag vilde have sit Udtryk i en Forbindelse mellem Anskuelserne hos det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Overmoes) og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, den Sidstes vistnok meget afblegede. Svillet Udtryk da denne Forbindelse, dette Uegteskab i Anskuelserne gennem det medierende Ministerium vilde have faaet som Basis for Forhandlingerne, er mig ikke klart. Seg forholder mig overhovedet ikke dertil. Havde det været, vilde jeg med samme No have set paa dette, som jeg ser paa det, der kommer andetsteds fra, set paa Sagen selv og uden Hensyn til det isvrigt Medierende eller ikke Medierende. Seg kan ogsaa nævne den 12te April 1877 og hvad derpaa fulgte, men jeg skal ikke opholde mig videre derved. Seg nævner det blot. Vi naaede ikke, hvad vi burde have naaet efter min Mening, en Begravelse af det, saaledes som jeg havde ønsket det. Seg vil antage, at vi omtrent Alle nu ere enige om, at vi ville naae en Begravelse af det gennem patriotisk Arbejde under sand Grundlovsstraf. Det vil jeg være med til, og naar Forholdet nu ogsaa er det her, og vi have det Forslag forelagt af en Minister, der heldigvis hverken har havt med den 12te April 1877 eller tidligere Forslag at gjøre, er det muligt — jeg vil ikke sige Andet, selve Forslaget skal jeg senere komme til — at i denne Omstændighed ligger det medierende Element, som vi søge. Da jeg ingen andre Betragtninger, politiske Betragtninger eller andre Forventninger har, der forstyrre mig i at fremsætte dette, tror jeg, at ogsaa dæri kan en meget stor Del af denne Forsamling navnlig være enig med mig. Min Stilling til dette Spørgsmaal som overhovedet til de større Spørgsmaal, der have været forhandlede i tidligere Mar, er fuldstændig fri. Disse Forslag have været forhandlede under en Forudsætning, der er bvisket, og saa doktriner som Politikker er jeg ikke, at jeg ikke skulde erkjende, at man skal tage Del i det politiske Arbejde efter enhver Tids foreliggende Omstændigheder, men selvfølgelig udelukker det ikke, at man, naar man ved fornøjet Overveelse kommer til de samme Resultater som dengang, fremdeles søger de samme Resultater gennemførte; men erkjendes skal det ogsaa, at selv de større Forslag i deres Hovedtræk jo ikke vare saaledes fremsatte som noget Uomsjodeligt og Uforanderligt